



Arrest

nr. 255 666 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 december 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 18 december 2019 om internationale bescherming. Op 25 januari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 januari 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caricuao, Caracas (Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. In 2014 nam u als negentienjarige student voor het eerst deel aan demonstraties in Caracas samen met uw broer en schoonzus en enkele kennissen. U deed dit omdat het niet goed ging in Venezuela, er was inflatie, een gebrek aan producten, de mensenrechten werden er niet gerespecteerd en er was veel delinquentie. U was op dat moment echter nog te jong en u begreep dit alles nog niet goed. U werd hierbij een aantal keer geslagen. In 2015 werd uw toenmalige vriendin zwanger waardoor u afstand nam van de protesten. Op 10 oktober 2015 werd u door haar opgebeld omdat ze zich niet goed voelde. Jullie gingen eerst naar een ziekenhuis in de buurt waar zij haar controles had, maar daar werkte de elektriciteit niet. Jullie gingen vervolgens naar een militair ziekenhuis. Uw toenmalige vriendin werd er opgenomen en u bleef buiten met haar moeder wachten. U werd door een militair benaderd die u vroeg of u een opposant was of een aanhanger van Maduro was, waarop u hem vertelde dat u opposant was. Hij vroeg u of u zich er bewust van was dat dit een militair ziekenhuis was, waarop u zei dat hij zich moest vergissen en dat dit een hospitaal van de staat was. Hij ging naar de kamer van uw toenmalige vriendin en zij zei u later dat hij met het medische personeel in haar kamer had gesproken. Ze kreeg enkel een injectie voor de pijn en er werd haar verteld dat dit normaal was. Jullie gingen naar huis, maar zij kreeg opnieuw pijn. Jullie gingen dan naar een ander ziekenhuis in de buurt van waar zij woonde, er werd een echografie genomen en had de baby geen hartslag meer, waarop een curettage werd uitgevoerd. U sprak met de dokter buiten de kamer en vertelde dat u reeds naar een ander ziekenhuis was gegaan en u vroeg of ze uw baby nog hadden kunnen redden. Er werd u gezegd dat als zij daar eerder was, zij uw kind hadden kunnen redden en dat er tijdens een zwangerschap geen injecties worden toegediend. U blijft zich afvragen of die militair beslist heeft dat uw kind zou sterven. Door die gebeurtenissen begon u in januari 2016 opnieuw deel te nemen aan protesten. U begreep nu waarom de mensen gingen protesteren omdat verschillende deelnemers aan deze protesten een familielid hadden verloren. U nam één of twee keer per maand samen met uw broer, schoonzus en of kennissen deel aan protesten in Caracas, waarvan enkele vreedzaam waren, maar ook aan andere protesten die eindigden met stenen en traangas. Zij werden meestal georganiseerd door studentengroepen onder de naam La Resistencia. In Caricuao nam u in 2016 twee keer deel aan protesten. Op 2 november 2016 nam u een laatste keer deel aan een protest en dit in Caricuao. U was hier samen met enkele kennissen van het basketbal. Op het einde bleef u met een twintig of dertig andere personen over die zich bleven verzetten tegen de Guardia Nacional. Op 15 november 2016 werd u tegengehouden tijdens het doen van een boodschap door iemand die zei dat hij van de politie was. Er werd u verteld dat u door een rood licht was gereden en er werd u gevraagd of u een verzekering had, wat u niet had. Hij vroeg tevens uw documenten en noteerde uw nummerplaat. Hij liet u gaan, maar zei tegen u dat u wel zou zien wat u zou overkomen. U vermoedde echter dat het geen politieagent was omdat hij geen nummerplaat had. Op 17 december 2016 wou u naar uw werk gaan en wanneer u uw motorfiets opstartte, kwamen er vier personen op twee motorfietsen langs. Een van de personen had een wapen in de hand en sprak u met uw naam aan. Hij zei dat ze gezien hadden dat u tegen de regering protesteerde en dat u wist hoe dit zou aflopen. Hij richtte zijn wapen naar uw hoofd en zei u na te denken over uw leven en wat het waard is. Een andere zei om u meteen neer te schieten, dan zou u niet meer kunnen deelnemen, maar diegene met het wapen zei dat het de eerste en laatste keer was, waarna ze wegrede. U keerde terug naar uw moeder en jullie kwamen tot het akkoord dat u Venezuela zou verlaten omdat u anders zou blijven protesteren. U vermoedde dat zij u naar aanleiding van uw laatste deelname in Caricuao hadden herkend. Diezelfde dag diende u uw ontslag in en op 22 december 2016 verliet u Venezuela en reisde u via Colombia naar Ecuador. Daar verbleef u ongeveer zeven maanden. U verbleef daar zes maanden legaal en daarna illegaal. U reisde van hieruit op 1 augustus 2017 verder naar Arequipa, Peru, waar u een relatie begon met D. O. D. D. (...). D. (...) heeft de Peruaanse en Braziliaanse nationaliteit. Jullie dochter A. (...) werd geboren op 19 maart 2019 en heeft de Peruaanse nationaliteit. Omwille van uw dochter kreeg u een verblijfsvergunning in Peru die u jaarlijks diende te hernieuwen. In Peru ondervond u als Venezolaan heel wat vernederingen en mishandelingen. Uw moeder verbleef eveneens in Peru wanneer er op 10 november 2019 op de deur van haar kamer werd geklopt door een zekere Mario. Deze persoon was dronken. Een dag later ging u hierover klagen, maar u kreeg geen antwoord waarop u bij de eigenaar langsging om dit te zeggen. Op 14 november 2019 was u onderweg naar huis wanneer u D. (...) aan een winkel in discussie zag met Mario. Hij zei tegen haar dat ze de pest naar daar had gebracht met haar dochter en er werd ook naar uw moeder verwezen. D. (...) werd geduwd en u werd lastig waarop u een klap gaf aan Mario. U zei dat D. (...) moest weglopen. Een van de vrienden van Mario haalde een mes boven waarop u ook naar huis liep en u opsloot. Jullie verbleven nog tot 10 december 2019 op hotel waarna u samen met uw gezin Peru verliet en met het vliegtuig naar België reisden. Op 18 december 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Jullie dochter J. (...) werd in

juni 2020 geboren. Uw moeder keerde terug naar Venezuela en bij haar aankomst vertelde haar man dat hem gevraagd was geweest of u mee was teruggekeerd.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw geboorteakte; een samenlevingscontract; de overlijdensakte van uw ongebornen dochter; verschillende foto's van protesten waaraan u deelnam in Venezuela; verschillende foto's van protesten in Venezuela gepubliceerd op het Instagram-profiel van uw schoonzus; een usb-stick met hierop een videofragment van een manifestatie in Venezuela waarop u te zien bent en drie videofragmenten betreffende de situatie van Venezolanen in Peru; twee Peruaanse verblijfskaarten op uw naam; verschillende nieuwsberichten over de situatie van Venezolanen in Peru; het werkcontract van uw partner in Peru.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U verklaarde dat u Peru in december 2019 had verlaten naar aanleiding van een incident met een zekere Mario en omdat u er als Venezolaan vernederd en mishandeld werd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een verzoek tot internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, of indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben (CGVS, p. 2). Aldus dient uw vrees ten aanzien van Venezuela, waar u vanaf uw geboorte tot 2016 woonde, beoordeeld te worden.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door colectivos. Daarnaast verwijst u eveneens naar de delinquentie, de inflatie en dat er geen respect is voor mensenrechten in Venezuela.

U verklaarde dat u in 2014 als student deelnam aan manifestaties in Caracas tegen het regime. U nam hieraan deel met uw broer, schoonzus en kennissen (CGVS, p. 10-11). Vanaf januari 2016 nam u opnieuw één of twee keer per maand deel aan zulke manifestaties in Caracas. Zij werden georganiseerd door de studentengroep La Resistencia. Uw schoonzus die hier deel van uitmaakte, bracht u hiervan op de hoogte (CGVS, p. 13). U identificeerde zich met deze beweging omdat u deelnam aan hun protesten, maar u was nooit lid van een politieke beweging of partij omdat u er te weinig kennis van had noch had u andere activiteiten (CGVS, p. 13-14). In 2016 nam u ook twee keer deel aan spontane manifestaties in Caricua, met name in juni en november (CGVS, p. 13).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40

en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaarde dat u op 17 december 2016 persoonlijk bedreigd werd door colectivos ten gevolge van uw deelname aan protesten tegen het regime. U vermoedt dat dit kwam omdat u had deelgenomen aan manifestaties in Caricuao – waar u woonde – en men u herkend had (CGVS, p. 9-10, 16). Er dient echter vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geïdentificeerd werd omwille van uw deelname aan manifestaties in Venezuela. Gevraagd hoe zij u zouden geïdentificeerd hebben als deelnemer tussen honderden andere deelnemers, repliceerde u dat dit was omdat u verzet bood opdat de protesten verder zouden kunnen gaan en dat jullie op 2 november 2016 met twintig of dertig waren overgebleven tot jullie geen weerstand meer konden bieden (CGVS, p. 16-17). Het is echter opmerkelijk dat hoewel u samen met een aantal kennissen van de basketbal overbleef om verzet te bieden, u enkel weet heeft van één andere persoon die eveneens bedreigingen ontving. U wist echter niet wanneer hij deze bedreiging ontving noch informeerde u hiernaar. U wist zelfs niet of dit naar aanleiding van het protest van 2 november 2016 was (CGVS, p. 16-17). Uw rechtvaardiging dat u in een gesprek met hem u zich niet verder informeerde omdat u reeds in Peru was en jullie niet meer met elkaar als vroeger omgingen (CGVS, p. 17), overtuigt geenszins. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn verzoek. Voorts is het bevreemdend dat de laatste manifestatie waar u aan deelnam in Caricuao dateert van 2 november 2016 (CGVS, p. 15), maar dat u pas na meer dan een maand hierover – op 17 december 2016 – door de colectivos werd aangesproken. Uw verklaring dat u niet wist of er nog andere gewaarschuwd werden, of dat zij moesten zoeken waar u woonde en dat u niet veel thuis was doordat u nog studeerde (CGVS, p. 15), kent weinig overtuigingskracht. U en uw advocaat suggereerden in dit kader dat uw ontmoeting met de politie op 15 november 2016 hier iets mee te maken had omdat er naar uw documenten werd gevraagd (CGVS, p. 15, 20). Dit is echter een loutere veronderstelling, immers u was op de terugweg van een aankoop wanneer u werd tegengehouden omdat u door een rood licht zou gereden zijn en u gaf zelf aan dat zij leden van de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas – een onderdeel van de politie) konden zijn (CGVS, p. 15-16). Ten slotte gaf u nog aan dat wanneer uw moeder in december 2019 terugkeerde van Peru naar Venezuela haar partner haar vertelde dat er hem gevraagd werd of u was mee teruggekeerd. U wist echter niet wie hem dat gevraagd had noch had u zich hierover geïnformeerd (CGVS, p. 16-17). Uw verklaring dat u dat niet zag als iets dat een impact zou kunnen hebben op u (CGVS, p. 17), wijst echter opnieuw op een gebrek aan interesse betreffende de kern van uw relaas en tast bijgevolg uw geloofwaardigheid aan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u door louter aan manifestaties deel te nemen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Hierbij aansluitend dient er op gewezen te worden dat u Venezuela verliet met uw eigen paspoort zonder problemen te hebben gekend en dat uw familie na uw vertrek uit Venezuela evenmin problemen kende (CGVS, p. 6, 17).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan manifestaties in 2014 en 2016.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw vertrek woonde bij uw moeder en dat u werkzaam was bij een bouwbedrijf waarbij u ontslag nam om Venezuela te verlaten (CGVS, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, het overlijden van uw ongebornen dochter, uw verblijf in Peru en uw relatie met D. (...) worden hier niet betwist. Evenmin wordt uw deelname aan manifestaties in Venezuela betwist, maar zoals hierboven werd aangegeven laat dit niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. Wat betreft de nieuwsberichten en videofragmenten betreffende de situatie van Venezolanen in Peru, dient vastgesteld te worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling ten opzichte van Venezuela.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Verzoeker betwist dat het loutere feit dat hij deelnam aan manifestaties, maar voor de rest niet politiek actief was, onvoldoende zou zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Hij wijst erop dat hij verschillende keren bedreigd werd door de “*colectivo's*” en acht het irrelevant dat hij geen vooraanstaand politiek figuur was of geen hoge politieke functie bekleedde, nu hij altijd en overal werd gevisieerd eens hij op de radar van de *colectivos* was gekomen. Verzoeker concludeert dat het niet opgaat te stellen dat de bedreigingen niet ernstig genoeg zouden zijn of dat het niet aannemelijk zou zijn dat hij thans nog gevisieerd zou worden. Hij merkt op dat elke politieke opposant gevisieerd werd en stelt niet te begrijpen waarom zijn opposantenrol zo gebanaliseerd wordt. Verzoeker wijst er op dat hij erg uitgebreid heeft verteld wat hem is overkomen in Venezuela en waarom hij er niet naar kan terugkeren en citeert ter staving hiervan uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker meent dat het gegeven dat uit de door het CGVS beschikbaar gestelde rapporten zou blijken dat mensen met een gelijkaardig profiel als het zijne ‘meestal’ niet zouden worden gevisieerd niet betekent dat wat hij verteld heeft niet waargebeurd zou zijn of dat het zondermeer aan de kant kan worden geschoven. Hij verwijt het CGVS niet verder te komen dan zijn hele relaas als ‘weinig waarschijnlijk’ van de hand te doen en acht dit geen afdoende motivering, doch een subjectief aanvoelen van de commissaris-generaal dat op geen enkele grond gestaafd wordt.

Voorts laat verzoeker gelden dat hij absoluut geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten en geen andere uitweg zag dan zijn land te ontvluchten. Daarnaast merkt verzoeker op dat *colectivos* en andere gewapende bendes die actief zijn in Venezuela verbonden zijn met de regering en dat hun acties dus niet enkel puur crimineel of economisch geïnspireerd zijn, maar op een politieke agenda berusten. Ter staving hiervan citeert hij uit informatie van OFPRA, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en EASO. Verzoeker meent dat het geweld in Venezuela, evenals de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd.

Bovendien voert verzoeker aan dat hij de Venezolaanse nationaliteit bezit en dat zijn partner en ook zijn kinderen (enkel) de Peruviaanse nationaliteit hebben, wat inhoudt dat zijn kinderen geen enkele band hebben met – noch de nationaliteit hebben van – Venezuela. Verzoeker verwijt het CGVS bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik rekening te hebben gehouden met het hoger belang van het kind, zoals bepaald in artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, dat hij citeert. Verzoeker betoogt als volgt:

“Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik hoe dit gezin terug zou kunnen keren naar Venezuela (of naar Peru) en vergeet klaarblijkelijk het belang van de kinderen en het behoud van de familiale eenheid te onderzoeken.

Indien zij van mening is dat zowel de kinderen als de partner van verzoekende partij (die allen over de Peruviaanse nationaliteit beschikken) zich zonder meer ook zouden kunnen vestigen in Venezuela – quod certe non – dan had zij hierover minstens moeten motiveren, wat zij nagelaten heeft te doen.

In die zin schendt verwerende partij dan ook op flagrante wijze artikel 57/1 § 4 VV, de materiele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zijn dat hij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt op dat ook in het COI focus rapport van EASO van augustus 2020 een onthutsend beeld geschetst wordt van de huidige situatie in Venezuela, dat het land met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika kampt, dat de cijfers van (onder meer) criminaliteit en afpersingen opnieuw de hoogte in schieten en dat door de stijgende criminaliteit ook de corruptie stijgt. Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen. De *colectivos* krijgen er ook vrij spel, viseren demonstranten en drukken elke vorm van oppositie de kop in, desnoods met geweld en bedreigingen. Bovendien krijgen zij informatie doorgespeeld van de veiligheidsdiensten. De slachtoffers hebben ook geen enkele juridische grond om zich te beschermen tegen de *colectivos*. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk hoe de commissaris-generaal kan stellen dat hij – minstens – niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts meent verzoeker dat het erop lijkt dat de commissaris-generaal de COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, niet goed gelezen heeft. Hij stelt vast dat hierin “*het UNHCR-rapport*” wordt geciteerd, doch dat het CGVS meent hieruit geen enkele conclusie te moeten trekken en acht dit onbegrijpelijk.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Venezuela te vrezen dat hij zal worden vermoord door de *colectivos*. Hij zou in 2014 als student voor het eerst hebben deelgenomen aan demonstraties in Caracas omdat het niet goed ging in Venezuela en daarbij een aantal keer geslagen zijn. Toen zijn toenmalige vriendin in 2015 zwanger was, zou hij afstand hebben genomen van de protesten. Nadat door een slechte behandeling in een militair ziekenhuis een curettage werd uitgevoerd en zijn kind stierf, zou verzoeker in januari 2016 opnieuw zijn beginnen deelnemen aan protesten. Op 2 november 2016 zou hij een laatste keer aan een protest hebben deelgenomen. Op 15 november 2016 zou verzoeker zijn tegengehouden door iemand die zei dat hij van de politie was en die zijn documenten vroeg en zijn nummerplaat noteerde. Verzoeker vermoedde echter dat het geen politieagent was. Op 17 december 2016 zou verzoeker door vier personen op twee motorfietsen zijn aangesproken. Een van hen had een wapen in de hand en zou verzoeker met zijn naam hebben aangesproken en gezegd hebben dat ze gezien hadden dat hij tegen de regering protesteerde en dat hij wist hoe dit zou aflopen. De man zou zijn wapen naar verzoekers hoofd hebben gericht en gezegd hebben na te denken over zijn leven en wat het waard is. Een andere zou gezegd hebben om verzoeker meteen neer te schieten, maar de man met het wapen zou gezegd hebben dat het de eerste en laatste keer was, waarna ze wegreiden. Verzoeker zou diezelfde dag nog zijn ontslag hebben ingediend en op 22 december 2016 Venezuela verlaten hebben. Hij zou ongeveer zeven maanden in Ecuador hebben verbleven en daarna, op 1 augustus 2017, verder zijn gereisd naar Arequipa, Peru, waar hij een relatie begon met een vrouw van Peruviaanse en Braziliaanse nationaliteit met wie hij op 19 maart 2019 een dochter kreeg. In Peru zou verzoeker als Venezolaan heel wat vernederingen en mishandelingen ondervonden hebben. Tevens zouden verzoeker, zijn partner en zijn moeder in Peru sinds 10 november 2019 problemen hebben gekend met een zekere Mario en zijn vrienden. Op 10 december zou verzoeker samen met zijn gezin Peru hebben verlaten omwille van deze problemen. Zijn moeder zou naar Venezuela zijn teruggekeerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de volgende pertinente overweging in de bestreden beslissing niet betwist:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een verzoek tot internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, of indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben (CGVS, p. 2). Aldus dient uw vrees ten aanzien van Venezuela, waar u vanaf uw geboorte tot 2016 woonde, beoordeeld te worden.”

De Raad zal verzoekers nood om internationale bescherming dan ook beoordelen ten aanzien van Venezuela en niet ten aanzien van Peru.

Uit de “Venezuela Country Focus” van EASO van augustus 2020, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat zowel personen met een hoog als een laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat het irrelevant is dat hij geen vooraanstaand politiek figuur was of geen hoge politieke functie bekleedde. Dit neemt evenwel niet weg dat uit de landeninformatie blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker zou vallen onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker in 2014 en in 2016 als demonstrant heeft deelgenomen aan manifestaties. Uit de landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, geïdendeerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, blijft een individuele beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming dan ook noodzakelijk, waarbij verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij vervolging vreest omwille van zijn deelname aan manifestaties in 2014 en 2016.

Uit de volgende motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er geen indicaties aanwezig zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan manifestaties in 2014 en 2016:

“U verklaarde dat u op 17 december 2016 persoonlijk bedreigd werd door colectivos ten gevolge van uw deelname aan protesten tegen het regime. U vermoedt dat dit kwam omdat u had deelgenomen aan manifestaties in Caricuao – waar u woonde – en men u herkend had (CGVS, p. 9-10, 16). Er dient echter vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geïdendeerd werd omwille van uw deelname aan manifestaties in Venezuela. Gevraagd hoe zij u zouden geïdendeerd hebben als deelnemer tussen honderden andere deelnemers, repliceerde u dat dit was omdat u verzet bood opdat de protesten verder zouden kunnen gaan en dat jullie op 2 november 2016 met twintig of dertig waren overgebleven tot jullie geen weerstand meer konden bieden (CGVS, p. 16-17). Het is echter opmerkelijk dat hoewel u samen met een aantal kennissen van de basketbal overbleef om verzet te bieden, u enkel weet heeft van één andere persoon die eveneens bedreigingen ontving. U wist echter niet wanneer hij deze bedreiging ontving noch informeerde u hiernaar. U wist zelfs niet of dit naar aanleiding van het protest van 2 november 2016 was (CGVS, p. 16-17). Uw rechtvaardiging dat u in een gesprek met hem u zich niet verder informeerde omdat u reeds in Peru was en jullie niet meer met elkaar als vroeger omgingen (CGVS, p. 17), overtuigt geenszins. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn verzoek. Voorts is het bevreemdend dat de laatste manifestatie waar u aan deelnam in Caricuao dateert van 2 november 2016 (CGVS, p. 15), maar dat u pas na meer dan een maand hierover – op 17 december 2016 – door de colectivos werd aangesproken. Uw verklaring dat u niet wist of er nog andere gewaarschuwd werden, of dat zij moesten zoeken waar u woonde en dat u niet veel thuis was doordat u nog studeerde (CGVS, p. 15), kent weinig overtuigingskracht. U en uw advocaat suggereerden in dit kader dat uw ontmoeting met de politie op 15 november 2016 hier iets mee te maken had omdat er naar uw documenten werd gevraagd (CGVS, p. 15, 20). Dit is echter een loutere veronderstelling, immers u was op de terugweg van een aankoop wanneer u werd tegengehouden omdat u door een rood licht zou gereden zijn en u gaf zelf aan dat zij leden van de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas – een onderdeel van de politie) konden zijn (CGVS, p. 15-16). Ten slotte gaf u nog aan dat wanneer uw moeder in december 2019 terugkeerde van Peru naar Venezuela haar partner haar vertelde dat er hem gevraagd werd of u was mee teruggekeerd.

U wist echter niet wie hem dat gevraagd had noch had u zich hierover geïnformeerd (CGVS, p. 16-17). Uw verklaring dat u dat niet zag als iets dat een impact zou kunnen hebben op u (CGVS, p. 17), wijst echter opnieuw op een gebrek aan interesse betreffende de kern van uw relaas en tast bijgevolg uw geloofwaardigheid aan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u door louter aan manifestaties deel te nemen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Hierbij aansluitend dient er op gewezen te worden dat u Venezuela verliet met uw eigen paspoort zonder problemen te hebben gekend en dat uw familie na uw vertrek uit Venezuela evenmin problemen kende (CGVS, p. 6, 17)."

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het minimaliseren van de motieven door deze af te doen als een subjectief aanvoelen of een banalisering van zijn opposantenrol, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het citeren van algemene informatie over de *colectivos* en andere in Venezuela actieve gewapende bendes, zonder deze evenwel op zijn persoon te betrekken, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn kinderen geen enkele band hebben met – noch de nationaliteit hebben van – Venezuela en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hierbij verwijzend naar artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zijn beroep niet (mede) in naam van zijn kinderen, wier rechten hij geschonden acht, heeft ingesteld. Bovendien doen de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Ten slotte houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Verzoeker houdt dan ook niet dienstig voor dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing diende te motiveren hoe zijn partner en kinderen, die allen de Peruviaanse nationaliteit hebben, zich zouden kunnen vestigen in Venezuela.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In casu, zijn individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn deelname in 2014 en 2016 aan manifestaties.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij absoluut geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten, wijst de Raad er op dat vermits er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn deelname aan manifestaties, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw identiteit, het overlijden van uw ongeborn dochter, uw verblijf in Peru en uw relatie met D. (...) worden hier niet betwist. Evenmin wordt uw deelname aan manifestaties in Venezuela betwist, maar

zoals hierboven werd aangegeven laat dit niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. Wat betreft de nieuwsberichten en videofragmenten betreffende de situatie van Venezolanen in Peru, dient vastgesteld te worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling ten opzichte van Venezuela.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker (omwille van zijn profiel) een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat er geen indicaties zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan manifestaties in 2014 en 2016.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen

adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politioneel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de 'Guidance Note' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN